

DECIZIE

27 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari
Elena Covalenco
Tamar Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „RG-Cargo”,

în pricina civilă la cererea de chemare a Societății cu Răspundere Limitată „RG-Cargo” împotriva Biroului Vamal Cahul, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Informbusiness-C” cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 21 octombrie 2014, prin care a fost admis apelul declarat de către Biroul Vamal Cahul, casată hotărârea Judecătoriei Cahul din 20 iunie 2014 și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 18 februarie 2014, SRL „RG-Carco” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroul Vamal Cahul, intervenient accesoriu SRL „Informbusiness-C” cu privire la contestarea actelor administrative.

În motivarea acțiunii a indicat că la 15 ianuarie 2014, Biroul Vamal Cahul a emis decizie asupra cazului de contravenție vamală cu răspundere materială, prin care societății „RG-Carco” a fost aplicată sancțiunea materială în conformitate cu art. 213 alin.(5) din Cod vamal, pentru nerespectarea de către titularul regimului vamal suspensiv (cu excepția regimului de tranzit) a termenelor, obligațiilor și condițiilor stabilite pentru derularea și încheierea acestui regim, sub formă de amendă în mărime de 70% din valoarea obiectului contravenției, ceea ce constituie suma de 502 887,96 lei.

Menționează că temei pentru adoptarea deciziei menționate a constituit procesul-vamal cu privire la contravenție nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, prin care a fost constatat că la 18 octombrie 2010, de către SRL „RG-Cargo”, la postul vamal Comrat intern (2510), a fost depusă declarația vamală nr. 2510101471 privind plasarea în regim vamal de admitere temporară conform autorizației nr. ADMTEMP 201025100003549 din 18 octombrie 2010, a unui autotractor de marca „DAF” model „FTXF 105”, anul producerii - 2007, în valoarea totală de 718 411, 36 lei pe un termen de 1096 zile, urmând ca marfa să fie reexportată sau i se atribui o altă destinație vamală până la expirarea termenului de valabilitate a autorizației, însă, această cerință nu a fost respectată.

Susține că a luat cunoștință cu procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 016/14

și decizia Biroului Vamal Cahul, la data de 15 ianuarie 2014, iar la 18 ianuarie 2014, a depus la Biroul Vamal Cahul și Serviciul Vamal Cahul o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea procesului - verbal nr. 016/14 și deciziei Biroului Vamal Cahul din 15 ianuarie 2014, însă, prin răspunsul din 06 februarie 2014, ultimii au respins cererea ca fiind neîntemeiată.

Consideră că atât procesul-verbal cu privire la contravenție nr.016/14 din 15 ianuarie 2014, cât și decizia asupra cazului de contravenție vamală cu răspundere materială sunt ilegale și pasibile anulării, deoarece, unitatea de transport de marca „DAF” model „FTXF 105” a fost plasată în regim vamal de admitere temporară în baza contractului de leasing cu nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010, care fost încheiat între societate și o companie de origine Austriacă, pe un termen de 36 luni din momentul achitării primei plăți, astfel, potrivit pct.3 din contractul menționat, prima plată urma să fie achitată la 15 decembrie 2010, și respectiv la data de 14 decembrie 2013, era ultima zi de valabilitate a contractului de leasing.

Afirmă că Biroul Vamal Cahul eliberând declarația vamală de introducerea temporară pe un termen mai mic, și anume până la 18 octombrie 2013, decât acel stabilit prin contractul de leasing, și anume până la 14 decembrie 2013, a încălcat prevederile alin.(3) art. 69 din Cod Vamal, în vigoare la momentul plasării în regim vamal de admitere temporară a mijlocului de transport.

Insistă că colaboratorii organului vamal la întocmirea procesului - verbal nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, contrar prevederilor art. 445 din Cod contravențional nu i-au explicat drepturile și obligațiile sale.

Solicită anularea procesului-verbal nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014 și a deciziei de sancționare din 15 ianuarie 2014, prin care SRL „RG- Cargo” i-a fost aplicată sancțiunea sub formă de amendă în valoare de 70% din valoarea obiectului contravenției, ce constituie suma de 502 887,96 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Cahul din 20 iunie 2014, acțiunea a fost admisă și anulat procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, întocmit de agentul constatator al Biroului Vamal Cahul, Mahmut Vitalie în privința SRL „RG-Cargo” și decizia asupra cazului de contravenție vamală cu răspundere materială din 15 ianuarie 2014, prin care SRL „RG-Cargo” a fost aplicată sancțiunea materială conform art. 232 lit.a) Cod vamal, sub formă de amendă în mărime de 70 % din valoarea obiectului contravenției, ceea ce constituie 502 887,96 lei.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 21 octombrie 2014, a fost admis apelul declarat de către Biroul Vamal Cahul, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 04 noiembrie 2014, SRL „RG-Cargo” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o ilegală neîntemeiată și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Susține că instanța de apel la emiterea deciziei nu a ținut cont de faptul că răspunderea materială pentru comiterea contravențiilor în sensul art. 231 alin. (5) din Cod vamal, are loc numai atunci când titularul, care declară regim vamal nu respectă simultan termenele, obligațiile și condițiile stabilite pentru derularea și încheierea regimului preferențial, iar prin procesului-verbal contestat nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, Biroul Vamal Cahul, a calificat acțiunile societății, conform normei citate, invocând precum că întreprinderea nu a respectat doar termenele și condițiile stabilite pentru derularea și

încheierea regimului vamal, fapt ce atestă că acțiunile societății, nu se încadrează în norma enunțată, iar intimatul a comis o calificare eronată a acțiunilor întreprinderii, după care, a fost atrasă la răspundere pentru o faptă care, nu este prevăzută de art. 231 din Cod Vamal.

Afirmă că organul vamal, la întocmirea procesului-verbal de contravenție nr. 016/14 a comis și încălcări procedurale și anume nu a indicat drepturile și obligațiile contravenientului prevăzute de art. 384 din Codul cu privire la contravențiile administrative, deși, indicarea acestor informații este obligatorie în sensul art. 443 alin.(1) din Codul cu privire la contravenție.

La fel, indică că la întocmirea procesului-verbal menționat, intimatul nu a implicat un traducător, cu toate că potrivit normei citate, participarea traducătorului este obligatorie în cazul în care contravenientul nu posedă limba, la întocmirea procesului-verbal de contravenție, or, faptul că contravenientul nu posedă limba, în care a fost întocmit procesul-verbal de contravenție, rezultă însuși din conținutul procesului-verbal.

Appreciază drept eronate și constatările instanței de apel precum că autorizația de admitere temporară posedă prezumție de legalitate, adică reprezintă un document, care este supus executării și aplicării necondiționate, atâta timp cât valabilitatea lui nu va fi contestată și anulată în conformitate cu legea, deoarece, potrivit prevederilor art. 11 pct. k) din Cod civil, actele emise de o autoritate publică, ce contravine legii, nu se aplică de către instanța de judecată în soluționarea litigiilor civile.

Insistă că actul emis de o autoritate publică este considerat contrar legii, atunci când nu a fost întemeiat pe norme legale de către autoritatea care l-a adoptat, mai mult că intimatul pe parcursul examinării pricinii nu a explicat de care act normativ s-a condus atunci când a stabilit în autorizația de admitere temporară termenul de reexport al mijlocului de transport, cât și motivul care ar explica de ce acest termen nu corespunde termenului specificat în art. 69 alin. (3) din Codul Vamal, în vigoare la momentul plasării în regim vamal de admitere temporară a mijlocului de transport.

Cu referire la prevederile art. 69 alin. (3) din Codul Vamal, termenul de aflare sub regimul vamal de admitere temporară a mărfurilor plasate în baza unui contract de leasing financiar sau operațional se va stabili în funcție de durata contractului de leasing, dar nu va depăși 7 ani, iar potrivit materialelor pricinii, termenul de valabilitate a contractului de leasing financiar încheiat de către societate cu compania Nutzfahrezeuge Leasing AG, nu a depășit 7 ani, ci a constituit doar 3 ani și două luni, respectiv, contractul a fost reziliat înainte de expirarea acestui termen.

La 08 decembrie 2014, SRL „RG-Cargo” a depus recurs suplimentar, în care a invocat că instanța de apel la emiterea deciziei a dat o apreciere unilaterală circumstanțelor de fapt ale cauzei în soluționarea problemei termenului contractului de leasing, încheiat între societate și compania Nutzfahrezeuge Leasing AG, concluzionând eronat precum că din conținut contractului de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010, nu este clar pe ce termen a fost încheiat contractul.

Menționează că intimatul atât în prima instanță cât și în instanța de apel nu a invocat nici un argument în sensul termenului contractului de leasing, cu toate că contractul de leasing a fost încheiat pe un termen de 36 de luni de la data primirii primei plăți și anume din 15 decembrie 2010 până la 14 decembrie 2013, fapt confirmat prin scrisoarea companiei de leasing, care a fost adresată societății la data de 12 octombrie 2010 (f.d 17).

La fel, indică că conform listei de documente anexate la declarația vamală privind plasarea în regim vamal de admitere temporară a vehiculului (f.d. 51), atât contractul de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010 și anexele acestuia, cât și scrisoarea

companiei de leasing din 12 octombrie 2010, au fost prezentate intimatului până la eliberarea autorizației de admitere temporară, respectiv, Biroul Vamal Cahul cunoștea cu certitudine faptul că termenul de valabilitate a fost stabilit pentru contractul de leasing, în caz contrar, ultimul era obligat să precizeze acest termen până la eliberarea autorizației corespunzătoare, iar în cazul în care ultimul cunoștea cu certitudine despre termenul contractului de leasing și nu a contestat acest fapt în ședința de judecată, instanța de apel nu este în drept să facă concluzii contrare în acest sens.

Consideră eronate concluziile instanței de apel și cu referire la faptul că în speță nu se aplică prevederile Codului contravențional, deoarece, intimatul la întocmirea procesului-verbal nr. 016/14 și a deciziei contestate se referă la dispozițiile Codului contravențional, soluționând astfel de probleme ca: anexarea la dosar a probelor materiale; explicarea drepturilor și obligațiilor organului vamal, iar potrivit dispozițiilor art. 234 al Codului vamal, în caz de contravenție vamală, colaboratorul vamal întocmește proces-verbal, conform prevederilor Codului contravențional al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei instanței de apel din 21 octombrie 2014, a fost expediată în adresa recurentului SRL „RG Cargo” la 13 noiembrie 2014, fapt confirmat prin copia scrisorii de însoțire (f. d. 130).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la data de 04 noiembrie 2014 și 08 decembrie 2014 în termen.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea deciziei instanței de apel din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel.

Din materialele dosarului rezultă că în temeiul autorizației de admitere temporară nr. ADMTEMP 201025100003549 din 18 octombrie 2010, depusă de către SRL „RG-Cargo” cod INDO1003600005274 la postul vamal Comrat intern, a fost admisă declarația vamală nr. 2510101471 de inducerea temporară în Republica Moldova conform contractului de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010, a autotractorului de model „Daf” Typ FT XF 105, anul fabricării 2007, codul VIN XLRTE47MSOE771100, nr. motorului 12902M3 Diesel pe un termen de 1096 zile.

Tot actele cauzei atestă că în rezultatul efectuării controlului de către Biroul Vamal Cahul asupra respectării condițiilor, obligațiilor și termenelor regimului vamal de admiterea temporară de către beneficiarul autorizației SRL „RG-Cargo” s-a constatat că ultimul nu a respectat condițiile și termenele pentru încheierea regimului vamal..

Drept urmare, Biroul Vamal Cahul a întocmit în privința SRL „RG-Cargo” procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, prin care aceasta a fost recunoscută vinovată de încălcare a prevederilor art. 231 alin. (5) din Cod vamal, iar pentru încălcarea regimului vamal, SRL „RG-Cargo” a fost supusă sancțiunii sub formă de amendă în cuantum de 70 % din valoarea obiectului contravenției, ceea ce constituie suma de 502 887,96 lei.

Aici este de menționat că temei al emiterii deciziei de aplicare a sancțiunii materiale a constituit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, care a fost întocmit în urma controlului regimului vamal de admitere temporară de

către Biroul Vamal Cahul și prin care a fost constatat că conform autorizație de admitere temporară nr. ADMTEMP 201025100003549 din 18 octombrie 2010, depusă la postul vamal Comrat intern, eliberată agentului economic SRL „RG-Cargo” cod IDNO 1003600005274, a fost admisă prin declarația vamală nr. 2510I01471 introducerea temporară în Republica Moldova conform contractului de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010, a unui autotractor „DAF” Typ FT XF 105.460 SC, anul fabricării 2007, codul VIN XLRTE47MSOE771100, nr. motorului 12902M3 Diesel, termen solicitat pentru acordarea regimului fiind de 1096 zile.

Astfel, la momentul efectuării controlului asupra respectării regimului de admitere temporară de către beneficiarul autorizației SRL „RG-Cargo”, organul vamal a constatat că autotractorul dat fiind introdus conform declarației vamale nr. 2510I01471, cu termen de valabilitate pînă la 18 octombrie 2010 și plasat în regim vamal de admitere temporară. Termenul de valabilitate a autorizației de admitere temporară a fost stabilit pînă la 18 octombrie 2013, însă autotractorul nu a fost plasat sub nici o destinație vamală pînă la expirarea acestui termen, ceea ce atestă că de către deținătorul autorizației SRL „RG-Cargo”, care este titularul regimului vamal suspensiv, nu au fost respectate termenele, obligațiile și condițiile stabilite pentru încheierea regimului vamal de admitere temporară.

Înaintînd acțiunea în judecată împotriva Biroului Vamal Cahul, SRL „RG Cargo” a solicitat anularea procesului-verbal nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014 și a deciziei de sancționare din 15 ianuarie 2014, prin care SRL „RG-Cargo” i-a fost aplicată sancțiunea sub formă de amendă în valoare de 70% din valoarea obiectului contravenției ce constituie 502 887,96 lei.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță a ajuns la concluzia temeiniciei acțiunii, dispunînd anularea procesului-verbal nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014 și a deciziei de sancționare emise de către Biroul Vamal Cahul la 15 ianuarie 2014 în baza art. 231 lit. pct. 1) Cod Vamal, prin care a fost aplicată sancțiunea sub formă de amendă în valoare de 70 % din valoarea obiectului contravenției , ce constituie 502 887,96 lei.

Judecînd apelul declarate de Biroul Vamal Cahul împotriva hotărârii primei instanțe și examinînd legalitatea acesteia, instanța de apel, reieșind din temeiurile și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale, stabilind circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii și avînd la bază cumulul de probe administrate la caz, corect a ajuns la concluzia netemeiniciei hotărârii primei instanțe și, casînd-o a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs reține prevederile art. 233 Cod vamal, care indică că procesul contravențional se realizează în conformitate cu prevederile Codului contravențional al Republicii Moldova în cazul persoanelor fizice și persoanelor cu funcție de răspundere și în conformitate cu prevederile prezentului cod în cazul persoanelor juridice și persoanelor fizice care desfășoară activitate de întreprinzător fără a se constitui persoană juridică.

Conform art. 231 pct. 5) din Cod vamal, sunt considerate încălcarea a reglementărilor vamale pasibilă de răspunderea materială următoarele contravenții vamale – nerespectarea de către titularul regimului vamal suspensiv (cu excepția regimului de tranzit) a termenelor, obligațiilor și condițiilor stabilite pentru derularea și încheierea acestuia regim.

În conformitate cu art. 232 lit. a) din Cod vamal, persoanele juridice, persoanele care desfășoară activitatea de întreprinzător fără a se constitui persoana juridică, pentru comiterea contravențiilor vamale prevăzut de art. 231 pct. 1), 2), 3), 4), 5) și 19), sînt

sanctionate cu amendă de la 40% la 100% din valoarea mărfurilor care au constituit obiectul contravenției sau confiscarea lor.

Litigiul în cauză este obiect al controlului judiciar în contenciosul administrativ, deoarece procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia Biroului Vamal Cahul din 15 ianuarie 2014 sunt întocmite în privința persoanei juridice, constituind acte administrative cu caracter individual, emise de o autoritate publică.

Raportând la caz prevederile normei enunțate se constată drept justă concluzia instanței de apel, care în dezacord cu soluția dată de prima instanță, a remarcat legalitatea aplicării față de SRL „RG-Cargo” a sancțiunii cu amendă în cuantum de 70% din valoarea totală a mijlocului de transport de 718 411,36 lei, ce constituie 502 887,96 lei, deoarece, SRL „RG-Cargo” fiind titularul al regimului vamal suspensiv nu a respectat termenii, obligațiile și condițiile stabilite pentru încheierea regimului vamal de admitere temporară.

Or, cum a fost stabilit de către instanța de apel beneficiarul autorizației nr. ADMTEMP2010251100003549, SRL „RG-Cargo”, conform declarației vamale nr. 2510I01471 din 18 octombrie 2010 a introdus în regimul vamal de admitere temporară autotractorul de model „DAF”, pe un termen de 1096 zile, respectiv, termenul de valabilitate a autorizației de admitere temporară fiind stabilit pînă la 18 octombrie 2013, ceea ce atestă incontestabil că SRL „RG-Cargo” nu a respectat termenul de reexport a autotractorului, cât și nu a plasat această marfă sub un alt oarecare regim.

Constatările enunțate atestă și corectitudinea concluziei instanței de apel cu privire la respingerea argumentului adus de SRL „RG-Cargo” precum că unitatea de transport „Daf” de model „FTXF 105” a fost plasată în regim vamal de admitere temporară în baza contractului de leasing cu nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010 încheiat între SRL „RG-Cargo” și companie austriacă, potrivit căruia prima plată urma să fie achitată la data de 15 decembrie 2010 și respectiv, ultima zi de valabilitate a contractului de leasing se consideră data de 14 decembrie 2013.

Aceasta deoarece, afirmațiile menționate sunt declarative, or, deși potrivit prevederilor art. 69 alin.(3) din Cod vamal (în vigoare la momentul plasării în regimul vamal a bunului litigios), termenul de aflare sub regimul vamal de admitere temporară a mărfurilor plasate în baza unui contract de leasing financiar sau operațional se va stabili în funcție de durata contractului de leasing, dar nu va depăși 7 ani, însă din conținutul contractului de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010 nu rezultă cu certitudine durata contractului, fiind doar stabilit la pct. II al contractului menționat că raportul de leasing începe la data care locatorul sau furnizorul împuternicit cu acesta, pune la dispoziție obiectul de leasing la locul de folosire convenit, pentru a fi preluat de către utilizator, iar utilizatorul refuză atât pentru sine cât și pentru urmașii săi în drept să rezilieze raportul de leasing într-un termen de 36 de luni de la scadența primei plăți de leasing, și după expirarea acestui interval de timp, utilizatorul poate rezilia raportul de leasing oricând și fără respectarea unui termen preaviz.

Prin urmare, se atestă corectitudine concluziei instanței de apel cu referire la legalitatea acțiunilor organului vamal, deoarece, este evident că din conținutul contractului de leasing nu era stipulat expres durata contractului, cu atât mai mult că SRL „RG-Cargo” nu a înaintat careva obiecții asupra faptului că termenul de valabilitate a autorizației contravine cărorva prevederi legale.

Cu atât mai mult că nici autorizația de admitere temporară din 18 octombrie 2010, eliberată de organul vamal pe un termen de pînă la data de 18 octombrie 2013, nu a fost contestată în modul stabilit de către SRL „RG-Cargo” și respectiv, aceasta fiind valabilă și executorie.

Este apreciată critic și referirea recurentului la prevederile pct. 3 din contractul de leasing nr. LV-803290 din 12 octombrie 2010, prin care se indică că prima plată urma a fi achitată la data de 15 decembrie 2010, deoarece la data de 18 octombrie 2010, la momentul eliberării autorizației de admitere temporară, Biroul Vamal era în imposibilitate să cunoască despre datele referitoare la prima plată, cât și despre data achitării integrale a bunului procurat în baza contractului de leasing.

La caz se va reține și incidența dispozițiilor art. 29 alin.(3) din Cod vamal, care indică că prin autorizația emisă, organul vamal fixează termenul și condițiile de derulare și încheiere a regimului vamal suspensiv. Termenul de încheiere a regimului vamal suspensiv, cu excepția regimului vamal de tranzit, poate fi prelungit de către organul vamal care a autorizat regimul sau, în caz de refuz, de către organul vamal ierarhic superior, la cererea scrisă argumentată a titularului operațiunii, depusă în cadrul termenului acordat inițial.

În contextul acestei prevederi, se constată, că la data de 20 octombrie 2010 SRL „RG-Carco” a semnat obligația TV-27 nr. 0002990, ultimul fiind obligat să scoată din Republica Moldova până la data de 18 octombrie 2013, mijlocul de transport, care a fost introdus temporar, cu toate acestea însă, SRL „RG-Carco” nu a depus o cerere de prelungire a termenului vamal suspensiv, mijlocul de transport nefiind reexportat, cât și nu i s-a atribuit o altă destinație aprobată de vamă.

De altfel, în speță prezintă relevanță și prevederile art. 29 alin.(5) și (6) din Cod vamal, care indică că regimurile vamale suspensive, cu excepția tranzitului încheiat conform art. 45, se încheie prin plasarea sub o altă destinație vamală fie a mărfurilor inițiale, fie a produselor compensatoare sau transformate. Organul vamal dispune, din oficiu, încheierea regimului vamal suspensiv în cazul când titularul operațiunii nu soluționează situația mărfurilor în termenul aprobat. În acest caz, organul vamal prezintă organelor controlului de stat responsabile de aplicarea măsurilor de politică economică informația despre mărfurile al căror regim vamal se încheie din oficiu.

Raportând în speță prevederile enunțate și constatările relatate, instanța de recurs reține corectitudinea concluziei instanței de apel cu referire la faptul temeiniciei aplicării sancțiunii de către Biroul Vamal Cahul față de SRL „RG-Cargo”, prin actul administrativ contestat și suma stabilită în acesta, în conformitate cu art. 232 în coroborare cu art. 231 al Codului vamal, care reglementează sancționarea materială a contravenției vamale.

În același timp, instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate și afirmațiile recurentului, precum că la întocmirea procesului-verbal nr. 016/14 din 15 ianuarie 2014, de către agentul constator au fost admise erori procedurale, și anume, în ceea ce privește asigurarea contravenientului cu un interpret, cât și explicarea drepturilor și obligațiilor acestuia, încălcările care au ca efect nulitatea procesului-verbal contestat prin prisma art. 441-445 Cod contravențional.

Aceasta din motiv că, în speță, după cum corect a remarcat și instanța de apel, au fost încălcate regulile vamale cu răspundere materială stabilite de art. 231 Cod vamal, care, se soluționează în instanța de contencios administrativ în conformitate cu Codul Vamal, Legea contenciosului administrativ și alte acte normative aplicabile.

Iar despre faptul că reprezentantul SRL „RG-Cargo” a înțeles conținutul procesului-verbal contestat, servește însuși contestația acestuia din 17 ianuarie 2014, în care ultimul nu invocă obiecții vis-a-vis de traducerea conținutului procesului-verbal sau careva pretenții ce țin de încălcarea dreptului la interpret, cu atât mai mult că acest motive nu a fost invocat nici în cererea de chemare în judecată.

Pe cale de consecință, este de menționat că la adoptarea actelor contestate organul vamal a respectat toate rigorile prevăzute de normele materiale, nefiind stabilite careva încălcări în acest sens.

În asemenea împrejurări, instanța de recurs conchide că decizia instanței de apel a fost adoptată în limitele competenței, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios, iar în cadrul judecării pricinii au fost create condiții obiective participanților la proces, întru realizarea drepturilor sale procedurale.

Alte argumentele invocate de recurent, în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute de către instanța de recurs, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se axează asupra circumstanțelor, care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

În conexiunea celor relatate, instanța de recurs, prin prisma jurisprudenței CEDO și anume cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995, unde s-a menționat că „... art. 6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recurs.

Astfel fiind instanța de recurs reține că instanța de apel în situația dedusă judecării corect au ajuns la concluzia netemeinicii acțiunii și respingerii acesteia ca neîntemeiată.

Față de cele ce preced, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține decizia instanței de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „RG-Cargo” .

Se menține decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2014, , în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „RG-Cargo” împotriva Biroului Vamal Cahul, intervenient accesoriu Societatea cu Răspunde Limitată „Informbusiness-C” cu privire la contestarea actelor administrative.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

Elena Covalenco

Tamara Chișca-Doneva